

תמונה נדירה זו של העיר עקבה צולמה ע"י צלמנו מקסים סלומון בגובה של 3000 רגל מעל למפרץ אילת. בתמונה נראים בברור: (1) העיר עצמה, (2) הנמל, (3) אנית משחית בריטית, (4) מחנה צבאי בריטי. עקבה עתידה לשמש בסיס בריטי עיקרי במזרח התיכון, וחברה בריטית כבר קיבלה זכויות להקים בה נמל חדיש לצורך מטרה זו.

אילת - „לונה פארק“ לאומי ?

מאת אורי אבנרי

כשהגיעה לפני חרשיים אניה קטנה בת 87 טון למזח העלוב של אילת אמרנו: הנה נעשית היסטוריה. נפתחה דלת לאסיה, נפתחו אפקים חדשים לימאות, לדיג, לכלכלה הישראלית.

99,9 אחוז של הישוב משכו בכתפיהם לשמע „פנטאסיות“ אלה. בעיניהם אילת היא מעין „לונה פארק“ לאומי — מקום ששרים נוטעים בו עצים סמליים (הנובלים כעבור שבוע), נוף פוטוגני ליומן „כרמל“, נושא מתאים לשידורים גלובים (ומשעממים) של „קול ישראל“.

אלא שישנה עשירת-אחוז, קומץ אנשים, המאמינים שהעסק הוא רציני. זוהי תערובת מזוהה של אנשי-מעשה יבשים, דוניקישוטים חולמניים, הרפתקנים וסתם מחפשי-זוהב. לא קל להבחין בין אלה לאלה. העיקר: הם מאמינים שאפשר להמיר את הרומנטיקה בדולארים.

הקפטן מחפש דגים

מאותה אניה היסטורית ירד גבר בן 52, אדמדם וירוק-עיניים, הדומה לסוחר מרוצה. זהו קפטן אלפונזו קיאיוו, שברח בגיל 16 מבית הוריו בטורין, בילה את מרבית חייו בים-כוף, שרת בצו המלחמה האיטלקי, היה קבלן צבאי, סולל-כבישים ודיג. כעבור חודש הצטרפה אליו אשתו, הסניורה פירנצה, אשה מעשית ביותר, השורקת אריות של פוצ'יני בשעה שהיא עומדת ליד ההגה. היא הביאה עמה את ספינת-השעשועים „פלו“ בת 45 הטון. הקפטן מאמין באילת. בעיקר הוא מאמין בדגים. בפיו טענה מאתימטית: אורך החוף היס-תיכוני של ישראל מגיע ל-200 ק"מ, אך הים התיכון הוא אחד הימים העניים ביותר בדגים בעולם. אורך החוף היס-סופי אינו עולה על תריסר קילומטרים, אך ים סוף הוא אחד הימים העשירים בדגים בעולם. אמנם, לא נחקרו עדיין האפשרויות המעשיות כראוי. אף לא תיחקרנה לעולם —

אם לא יעסקו במחקר אנשים המעוניינים להרויח בדבר. אך אין ספק שהדגים ישנם — צריכים רק למצוא את מקום מרבצם.

דגים הם מזון לישראל — חסכון בדולרים. את הדגים אפשר לדחוס לקופסאות באילת ולמכרם בנמלי ים-סוף תמורת מטבע זר או סחורות אחרות. את הדגים אפשר למכור תמורת דר, חמר הגלם לתעשיית כפתורים, המצוי בשפע ובזיל הזול בנמלי ים-סוף והאוקינוס ההודי. כך אפשר להקים באילת תעשייה קלה של שימורים, כפתורים ומוצרים אחרים קלי-הובלה.

חול, אבנים ודולארים

בעוד שהקפטן (ורבים אחרים) חולמים על דגים, יש החולמים על — הגוף. גם הגוף יכול להכניס מטבע טוב.

היופי הטבעי של אילת, המהמם כל מבקר, יכול למשוך המוני תיירים זרים, אשר יטילו איש איש במקום ביצת-זהב. אולם תייר לא יבוא כדי לשתות כוס גווז (מסוקפק) בשק"ם הקטן, או כדי לפצוץ את רגליו בחוף הורוע אבנים אשר ליד השק"ם.

כדי להפוך את אילת למרכז תיירים, יש למלא קודם כל כמה דרישות: ראשית, תחבורה הגונה. טיסה באוירון מלוד לאילת נמשכת 55 דקות, והיא אחת החוויות היפות בחייו של אדם. אולם תייר מפונק לא יסתפק במטוסי הובלה, המתאימים לחיילים. דרושים מטוסי-נוסעים נוחים, שימריאו בדייקנות. מארחות יפות, כדוגמת המארחות של „אל-על“ לא תזקנה. „אילתה“ היתה יכולה למלא דרישה זו. דומה שהיא מתכוננת לעשות זאת.

שנית: בית-מלון. לא בית-הארוחה ארעי, כי אם בית-מלון אמתי, בדומה למלון „קליה“ על חוף ים-המלח ז"ל. מוטב להקים מלון זה מצפון לחוף-הרחצה הנוכחי, בקרבת גבול עקבה, שם מצטיין החוף בחול (ולא באבנים). את החמרים להקמת בית המלון (המשך בעמוד 15)

הצפור הבוררת. הנחה על החבל, מסתכלת בהתפעלות בצפור-הברזל שירדה מן השמים. מאחוריה: האניה האיטלקית „לוציה“ וספינת-השעשועים „פלו“ (ימין).

המטוס נוחת: מעצורי הכנף הורדה, קו-האופק מתרומם. המטוס, העובר את הדרך מלוד ב-55 דקה, מגיע פעם ביום והוא הקשר העיקרי בין אילת ושאר מדינת ישראל.

